POSMRTNÝ ŽIVOT

Holly Chaseové

CYNTHIA HANDOVÁ

COOBOO

Posmrtný život Holly Chaseové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Cynthia Handová
Posmrtný život Holly Chaseové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POSMRTNÝ ŽIVOT Hally Chaseové

CYNTHIA HANDOVÁ

COOBOO

Přeložila Karolina Medková

Pro Leslie a Tess.
Elfí síla navždy.

„Člověče, ctiteli světských marností, už věříš, že jsem tady? Poznáváš mě?“

„Věřím a poznávám,“ odpověděl poslušně Skruž. „Ale proč chodí duchové po zemi a proč přišli zrovna ke mně?“

„Jestliže se člověk ke svým bližním nechová zaživa, jak má, jestliže se jich štítí a necítí s lidmi, jeho duše je odsouzena bloudit mezi nimi po smrti. Musí se toulat světem, ach, běda!“ zakvílel duch. „Musí napravit to, co mohl učinit a neučinil ke svému štěstí i ke štěstí lidí, když s nimi žil na zemi. Ach, běda!“

Charles Dickens, *Vánoční koleda*

Kapitola 1

První, co asi potřebujete vědět, je, že Yvonne Worthington Chaseová je mrtvá. Když se to stalo, bylo to ve všech zprávách, zábavních pořadech, novinách i časopisech, dokonce i v těch nejbulvárnějších. *Nečekaná tragédie* – tak to média popisovala, protože jí bylo teprve okolo čtyřicítky, a navíc byla Yvonne něco jako celebrita, takže její smrt byla považována za něco zásadnějšího, než kdyby zemřel obyčejný člověk.

Yvonne byla módní poradkyně. Každý, kdo v Hollywoodu něco znamenal, si ji najímal, když chtěl vypadat co nejskvostněji. Měla až neskutečnou schopnost vybrat ty správné věci. Perfektní róbu pro červený koberec na Zlatých glóbech, dokonalé boty na focení pro Vogue na pláži v Malibu nebo nepřekonatelnou kabelku na oběd v Beverly Hills. V nekrologu psali, že zemřela na komplikace po operaci nohy, protože měla chodidla zcela zničená po tolika letech chození na jehlových podpatcích. Docela uvěřitelný příběh. Pravdou ale je, že Yvonne zemřela po běžné sérii plastických operací –

zvětšení prsou, vyhlazení krku a liposukci hýždí. Během operace krku se všechno nějak zvrtlo.

V nekrologu pak pokračovali, že po Yvonne truchlí manžel, uznávaný filmový režisér Gideon Chase, a nevlastní šestnáctiletá dcera Holly.

To jsem já. Holly Chaseová.

Na Yvonnině pohřbu jsem nebrečela. Předvádění emocí by rozhodně nechtěla. Celou dobu jsem měla sluneční brýle Bulgari, které zakrývaly nejen oči, ale většinu mého obličeje (patřily Yvonne a obrovskou výhodou její smrti bylo, že jsem konečně mohla probrat její šatník), a když bylo po všem, vytáhla jsem z kabelky mobil a udělala si přímo na hřbitově selfie ve svých nových úchvatných brýlích. Hned jsem ho taky vystavila, aby to všichni, co mě sledují, viděli.

Byla jsem tehdy špatný člověk. Vážně. Klidně bych vrazila kudlu do zad svým takzvaným nejlepším přátelům, kdybych věděla, že mi to získá nějakou pozornost. Posmívala jsem se všem, u koho jsem měla dojem, že trpí sebemenším nedostatkem – podivínské holce z druhé hodiny, která zjevně neměla tušení, co je to antiperspirant, klukovi v jídelně, který měl odpornou bradavici na tváři, roztleskávačce, která vážně měla něco udělat s nechutným tukovým prstencem, co jí vylézal z podprsenky. Vymýšlela jsem si a šířila pomluvy, jak jen to šlo. A dobře jsem věděla, že se chovám hrozně. Bylo mi to jedno. Chtěla jsem být jako Yvonne. Bohatá. Módní. Slavná. Už jsem měla padesát tisíc sledovatelů, a to byl teprve začátek. Prostě jsem si byla jistá, že za chvíli bude moje jméno znát naprosto každý.

Takže taková jsem byla. Holly Evangeline Chaseová. Bylo mi šestnáct – skoro sedmnáct, měla jsem přes sto sedmdesát pět centimetrů, pětapadesát kilo, hnědé oči, blond vlasy a neomylný čich na módu. A taky jsem byla pěkná mrcha. Nic víc o mně v tuhle chvíli nepotřebujete vědět, tedy kromě toho, že Yvonne byla mrtvá, jak už jsem zmiňovala. Tu noc, kdy doopravdy začíná tenhle příběh, byla

po smrti už téměř sedm měsíců. Byla to noc, kdy se úplně všechno změnilo.

Byl Štědrý večer.

Tehdy jsem Vánoce nesnášela. Vážně nesnášela. Měla jsem k tomu svoje důvody, ale ty teď nechám stranou. O tomhle Štědrém dnu jsem celé odpoledne strávila na vánoční módní přehlídce Calvina Kleina. Měla jsem neskutečnou migrénu ze všech těch světel, umělého sněhu a neustálých rozjuchaných výkřiků „Šťastné a veselé!", které útočily ze všech stran. Měla jsem na nohou úchvatné rudé lodičky Charlotte Olympia, ale okolo páté mi připadalo, že jsou tak o dvě čísla menší. Když jsem pak dorazila domů, měla jsem náladu pod psa. A tak jsem udělala to, co jsem dělala obvykle.

Vylila jsem si vztek na naší hospodyni.

„Proč je tady takové horko?" vyjela jsem, když mi přinesla večeři.

„Horko?" odpověděla hlasem, který užívala vždycky, když se snažila tvářit, že mi nerozumí. Postavila přede mě talíř rizota nebo něčeho takového. Vonělo to úžasně. Jednu věc jsem musela Eleně přiznat – vařila naprosto skvostně.

„Teprve jsem dorazila domů a tady je snad přes dvacet stupňů," pokračovala jsem. „Je tu skoro jak v tropech."

„Zapnula jsem dnes topení. Bylo chladno."

„Ale já tu celý den nebyla," upozornila jsem ji, „tak proč jste zapínala topení?"

Na jeden dlouhý okamžik jsme na sebe zíraly.

„Bylo chladno," zopakovala jen.

Měla jsem ji přesně tam, kde jsem chtěla. „Aha, takže jste si zapnula topení pro sebe," pronesla jsem nenuceně. „Vy si asi myslíte, že můj otec chce platit horentní částky za topení, jen abyste byla pěkně v teplíčku?"

Moc dobře jsem věděla, že táta by neměl problém zaplatit jakýkoli účet za topení. Jenže mně na tom nezáleželo. Záleželo mi jen na

tom, že když byl táta pryč, což bylo ostatně skoro pořád, byla jsem tady šéf já, a ne Elena. Z mého pohledu si v našem domě trochu moc dovolovala. Takže ji bylo potřeba usměrnit.

„To je skoro, jako byste tu kradla," řekla jsem.

„Moc se omlouvám, slečno," odpověděla a zadívala se na ruce, které měla sepjaté před sebou. Měla strašlivě ošklivé ruce – malé, zarudlé a popraskané. Možná bych po ní mohla chtít, aby nosila rukavice, napadlo mě. Taky by jí pak bylo větší teplo a já bych se na ty ruce nemusela každý den dívat.

„To je fuk," řekla jsem a protočila oči. Opatrně jsem si nabrala sousto rizota. Bylo fantastické, a tak jsem si ještě rychle strčila tři sousta do pusy a pak jsem odstrčila talíř. „A tohle je zase co? Rozhodně to není dietní. Chcete, abych ztloustla? O to vám jde?"

„Ne," odpověděla Elena pevně, „já vím, ale myslela jsem, že to bude speciální jídlo pro speciální večer."

„Speciální večer?" zopakovala jsem. „Jak speciální?"

„Štědrý večer. Udělala jsem toho spoustu, abyste měla i na zítra."

Nevěřícně jsem se na ni podívala s otevřenou pusou. „Jak na zítra? To mám tohle jíst i zítra? A kde jako budete vy?"

„Chtěla jsem strávit den se svou dcerou."

„A kdo vám dal volno?"

„Jsou Vánoce." Znovu se zadívala na svoje ruce.

„A co má být?" zuřila jsem. „Já jsem tady sama a můj otec vám platí, abyste se o mě starala. Nebavily jsme se o tom, že byste si o Vánocích brala volno."

„Ale váš otec říkal…"

„Čekám, že zítra budete tady." Ve spáncích mi vztekle tepalo. Nesnášela jsem potíže s najatými lidmi. „A pokud tady zítra ráno nebudete včas, pak se asi budu muset poohlédnout po vaší náhradě. Po někom, kdo tuhle práci bude brát vážně."

Na vteřinku se na mě podívala. Měla sevřenou čelist a v očích jí za-

blesklo všechno to, co by mi ráda řekla. Jenže si to samozřejmě nedovolila. Skoro jsem si přála, aby to udělala – už se mi nějakou dobu nepodařilo někoho vyhodit. Kdo by mi ale zítra přichystal večeři? Bylo by asi dost pracné takhle narychlo někoho shánět, navíc na Boží hod.

„Zítra chci k večeři lososa. S citronem. A taky trochu chřestu," sdělila jsem jí, jako by bylo vše vyřešeno. „A k snídani palačinky a čerstvý pomerančový džus."

„Dobře," přikývla prkenně a vzala talíř s rizotem. „Chcete ještě něco?"

„Ne," odpověděla jsem, „jdu do postele."

Elena odběhla do kuchyně. Byla jsem na ni tvrdá, jasně že jo, ale neměla jsem žádné výčitky. *Když budeš na lidi tlačit,* říkávala Yvonne, *dříve či později na sebe začnou tlačit sami.* Je to pro její dobro, myslela jsem si. Bude pracovitější.

Tak to by bylo, pomyslela jsem si se zadostiučiněním, vzala si prášek na spaní a šla si lehnout. Byla jsem úplně mimo a nevěděla o světě, dokud mě o půlnoci neprobudil nějaký hluk. Znělo to jako hlasité bušení na dveře.

Buch.

Buch.

Buch.

A pak ticho.

„Tati?" zavolala jsem, přestože jsem věděla, že natáčí na Novém Zélandu, v New Yorku nebo tak někde. „Tati? Eleno?"

Ticho.

Podívala jsem se na mobil. Byla přesně půlnoc. Žádné textovky ani maily. V celém domě bylo jinak ticho. Byla jsem jako obvykle sama. Zrovna jsem si chtěla stáhnout spací masku zpátky přes oči, když jsem v temném rohu pokoje něco zahlédla.

Stín. Stín, z kterého se u nohou mé postele vynořila moje macecha. Macecha, která jak jsem zmínila, byla už sedm měsíců mrtvá.

Yvonne na sobě ještě pořád měla černé šaty od Diane von Furstenberg, v kterých ji pohřbili. V obličeji byla pod vrstvami pohřebního make-upu nezdravě zažloutlá. Ledově modré oči se jí zakalily do šeda. Nejpodivnější ale byly šňůry bílých perel, které se jí jako potrhané loutce ovíjely kolem krku, zápěstí, pasu uzounkého ze všech nekonečných diet až po kotníky a páskové střevíce na jehlách.

Sevřela jsem pevně oči a zase je otevřela, ale mrtvá Yvonne nezmizela. Místo toho si sedla na kraj postele a vzala mě za ruku. Její prsty byly ledové. Na krku měla rozšklebenou ránu, jen tak narychlo sešitou černou nití. Nahnula se ke mně, až mě ovanul pach formaldehydu a hniloby smíchaný s vůní jejího klasického parfému Hermès 24 Faubourg.

„Ahoj miláčku," zachroptěla a kolem úst jí popraskal nános zaschlého pudru.

Otevřela jsem pusu a začala křičet. Křičela jsem a křičela a křičela.

Víte, jak ten příběh pokračuje, že jo? Přestárlý bankéř Ebenezer Skruž se šourá okolo a pořád říká: „Pche, hlouposti." A pak za ním jednoho Štědrého večera přijdou duchové minulých, letošních a budoucích Vánoc. On se ráno celý vyděšený vzbudí a řekne si: „*Tohle je moje šance. Teď můžu změnit vlastní budoucnost.*" Začne rozdávat peníze, koupí husu postiženému klukovi a ze střechy vykřikuje šťastné a veselé! Potom nejspíš žije šťastně až do smrti. Docela hezký příběh. Jenže na mě to tak nefungovalo. Moje verze je nějak komplikovanější.

Přeskočím teď k části s duchy. Teda k tomu prvnímu. Protože o tom to celé vlastně je. O duchovi minulých Vánoc.

Můj duch byla holka. Teda těžko říct, protože měla zářivé šaty a celá jakoby svítila, ale i tak mi už tehdy přišlo, že je na ní něco podivně normálního. Jak tam tak stála s hlavou na stranu a rukama za zády, jako když někoho poslouchá. Nikdo jiný tam ale nebyl.

Skoro mi připadalo, že je to prostě obyčejná dvanáctiletá holka, která zrovna teď představuje ducha minulých Vánoc, ale jinak si celý rok hraje s panenkami. Vzala mě do minulosti a ukazovala mi různé scény – jak jsem zůstala sama ve škole, jak jsme si nerozuměli s tátou, jak jsem si kdysi užívala vánoční oslavu, ještě než máma umřela. A pokaždé když mi nějakou takovou scénu ukázala, dívala se na mě ohromnýma modrýma očima. Jako by mě znala.

„Můžeme si na chvíli odpočinout, jestli chceš," otočila se na mě a usmála se. Zuby měla moc velké a trochu křivé. „Jsi v pořádku?"

V pořádku jsem nebyla ani trochu. Vidět znovu mámu, i když jen ve vzpomínce, mi vyrazilo dech. Zavrtěla jsem ale hlavou.

„Už to chci mít za sebou," řekla jsem a duch mě popadl za ruku a vzal mě na další místo. Mlha kolem nás zhoustla a ochladilo se. Ve vzduchu bylo ještě něco dalšího, drobné bílé částečky. Sníh. Na to jsem v Kalifornii nebyla zrovna zvyklá.

„Tak pojď," promluvil duch a vedl mě dál vánicí. Ještě chvíli jsme šli, nevím, jak dlouho, až jsme nakonec zastavili a duch rozhrnul mlhu před námi jak oponu. Na druhé straně jsem uviděla Rosie Alvarezovou. Vždycky jsem jí říkala Ro.

Byla to moje bývalá nejlepší kamarádka.

Stáli jsme v mé ložnici, ještě předtím než jsem si ji nechala předělat. Byla vymalovaná světle modrou barvou, na zdech jsem měla plakáty a na zrcadle připevněné fotky s Ro. Ještě než duch cokoli řekl, věděla jsem, že tohle je večer, kdy mi Ro řekla, že už se se mnou nechce kamarádit. Pamatovala jsem si to víc než dobře. Stalo se to teprve loni.

„Nechci tu být," oznámila jsem duchovi.

„Ale musíš," odpověděl mi, „je potřeba, abys to uviděla novýma očima."

Nevěděla jsem, co to mělo znamenat. Vytrhla jsem se mu, ale místo toho, abych se chovala nenuceně a lhostejně, jak jsem zamýšlela,

jsem se pomalu vydala k Ro, dokud jsem nestála vedle svého mladšího já – nic netušící Holly, kterou za chvíli opustí nejlepší kamarádka.

Ve škole jsem samozřejmě všem řekla, že to já nechala ji. *Prostě už jsem z našeho vztahu vyrostla*, říkala jsem, jako by Ro byla bunda z loňské kolekce, kterou jsem vyhodila do koše Armády spásy – ne že bych kdy něco dala na nějakou charitu. *Ze vztahu s Ro jsem vyrostla už dávno.*

Vlastně to byla pravda. Ro to v tu chvíli právě říkala, ale já ji neposlouchala. Zírala jsem na spršku pih na jejím nose. Úplně jsem zapomněla, že Ro měla pihy a že měla tehdy tak dlouhé vlasy. Během loňského roku se nechala ostříhat a já si přála, abych mohla říct, že to vypadá hrozně, ale ten účes jí slušel a dělal ji tak nějak dospělejší.

„Nevím, proč se mnou chceš ještě vůbec kamarádit," říkala Ro tehdejší Holly, která během celé konverzace zírala do mobilu. A která na sobě mimochodem měla skvostné hedvábné pyžamo od Olivie von Halle.

Tehdejší Holly se na Ro překvapeně podívala. „Nikdy jsem neřekla, že už s tebou nechci kamarádit."

„Nikdys to neřekla," přisvědčila Ro, „ale upřímně, kdybychom se potkaly dneska, kdybychom na sebe narazily ve škole, nechala bys mě, abych si s tebou dala aspoň oběd?"

Ne, pomyslela jsem si, *jasně že ne.*

Tehdejší Holly ale hned neodpověděla. Uhladila si vlasy přes rameno a řekla: „Možná jo, to nemůžeš vědět."

Ro se zamračila. „Ale no tak, Holly. Moc dobře vím, že si myslíš, že nejsem dost dobrá, abych byla tvoje kamarádka. Ty máš designové kabelky a drahé oblečení a padesát tisíc takzvaných přátel na sítích a já jsem jen obyčejná holka, co nosí trička a tenisky."

Tehdejší Holly stále zírala do mobilu. „No, tak každý prostě nemůže být úchvatný, ne?" odpověděla nepřítomně. Už jsme se spolu

takhle hádaly. Ro si stěžovala, že jsem čím dál víc materialistická a že by se všechno nemělo točit okolo bohatství a sociálního postavení. Samozřejmě že si to myslela, když ona byla chudá. „Hele vážně," říkalo mé tehdejší já, „proč bych se měla cítit provinile, že mám peníze? Svět se točí okolo peněz. Tak to prostě je."

„Jenže to tak být nemusí," odporovala Ro. „Pamatuješ, jak to bývalo dřív, Holly? Když jsme se dívaly na televizi s vypnutým zvukem a vymýšlely si, co postavy říkají? Nebo když jsme šly do zverimexu a pojmenovávaly jsme tam všechny rybičky? Chodily jsme na pláž a stavěly co nejdivnější pískové sochy. Psaly jsme písničky. A nic z toho se kolem peněz netočilo. Byly jsme tam jen my dvě. Co se s tou Holly stalo?"

Dobře jsem si tuhle Holly pamatovala. Měla umolousané vlasy a rovnátka a nikdo si jí nevšímal. Ráda jsem se jí zbavila.

„Měla jsem ji ráda," řekla Ro, natáhla se a vzala mi mobil z ruky. „Potřebuju, abys mě poslouchala. Prosím."

Tehdejší Holly si vzdychla. „Já to chápu, Ro. Změnila jsem se, no a co? Vůči tobě jsem se přece nezměnila."

„To není to samé. A ty jsi jiná." Sklonila hlavu a zasmála se. Neznělo to ale vůbec vesele. „Minulý týden jsem viděla, jak si děláš legraci na chodbě ve škole z holky, protože měla legíny. A ten její výraz, když zjistila, že se jí posmíváš, ten výraz…" Zamračila se. „Už nemůžeme být kamarádky, Holly. Já se s tebou už nedokážu kamarádit."

To bolelo, dokonce i o rok později. Pořád jsem cítila, jak se mi sevřelo srdce, když jsem pochopila, že to myslí vážně. S Ro jsme byly jak siamská dvojčata asi od našich tří let. Byly jsme nerozdělitelné. Neměla jsem skoro žádné vzpomínky, ve kterých by nebyla i ona. Ale jednou jedinou větou celé naše přátelství skončilo.

Nechtěla jsem se dívat na pokračování. Věděla jsem, jak to bylo dál. Ro mi odešla ze života a už se nevrátila. Prostě mě nechala.

„Proč mi to ukazuješ?" zeptala jsem se ducha.

„To jsou jen záblesky minulosti," odpověděl duch, „jestli se ti nelíbí, mě za to neviň."

Něco mi na těch slovech připadalo povědomé. Celá noc mi připadala jako nějaké podivné déjà vu už od chvíle, kdy se mi v pokoji zjevila Yvonne. Už v tu chvíli, kdy jsem dokřičela a slyšela, jak mě varuje před návštěvou tří duchů – už v tu chvíli jsem si říkala, *Tohle znám, tenhle film už jsem viděla.*

Netušila jsem ale, že jsem Skruž.

Jedna věc však byla naprosto jasná. Byla jsem padouch. Považovali mě za špatného člověka. Ale kdo za tím vším stál? Kdo si myslel, že potřebuju změnit svoje chování?

V pokoji se znovu udělala mlha. Duch mluvil o Ro a jaká ji čeká budoucnost. Samozřejmě skvělá, protože Ro nemohla šlápnout vedle. Jenže já jsem zase neposlouchala. Hlavou mi běželo: *Se mnou přece není nic špatného. Možná nejsem zrovna nejmilejší a nejsem žádný sluníčkář, ale nejsem špatný člověk.*

Nejsem tak špatná, myslela jsem si, *jsem prostě realistka.*

Tak si říkala Yvonne – realistka. Když umřela, začala jsem poslouchat hlas, kterému jsem soukromě říkala *má vnitřní Yvonne*, byl to hlas, který mi říkal, jak by se v jakékoli situaci zachovala Yvonne Worthington Chaseová, jako by tu moje macecha pořád ještě byla. *Jde o přežití nejschopnějších, miláčku,* říkala má vnitřní Yvonne, *takže se snaž taková být. Takový je život.*

A pak jsem si vzpomněla na Yvonne z dnešní půlnoci. Jak se vrátila z mrtvých, aby mi tu naříkala, že se měla chovat vlídněji a laskavěji k ostatním. Jenže skutečná Yvonne se nikdy nikomu neomlouvala. Nikdy nedělala kompromisy. Nedívala se do minulosti.

Takže dnešní Yvonne v žádném případě nebyla skutečná.

Duch mě zatahal za rukáv. „Holly?"

Tohle taky není reálné, rozhodla jsem se. Všechno to je jenom sen, a až se vzbudím, budu se sama sobě smát, jak mě to vyděsilo.

Vezmi sen do vlastních rukou, šeptala mi vnitřní Yvonne. *To přece děláme v každé nepředvídané situaci. Vezmeme to do vlastních rukou.*

Tak dobře. Vzít to do vlastních rukou. Začnu s tím, jak bych se měla cítit provinile kvůli Ro. Stáhla jsem ramena a narovnala se.

„Ro pro mě nic neznamenala," řekla jsem a otočila se k duchovi čelem. „Kamarádila jsem s ní jen proto, že její máma byla kamarádka mojí mámy a chtěly, abychom byly spolu. Zjevně jsme ale neměly nic společného. Je mi jedno, že už nejsme kamarádky. Vlastně jsem ráda."

Byla jsem fakt dobrá. Skoro bych si to uvěřila.

Duch znovu naklonil hlavu a zadíval se na mě. „Byla pro tebe jako sestra. Mělas ji opravdu ráda."

„To těžko," štěkla jsem.

„Ale ano," vrátil mi to duch, jako bychom se hádali o místo na houpačce. „Měla jsi Rosie ráda, ale nechalas ji odejít, protože se najednou nehodila do obrazu, který sis o sobě vytvořila."

„Já jsem Ro neměla ráda," trvala jsem si na svém. „Ale to je jedno. Už prostě nejsme kamarádky. Co se stalo, stejně nejde změnit. To si z toho asi sednu na zadek. Chci domů. Už mě tahle pitomá hra vážně nebaví."

„Ale…" duch vypadal, že jsem ho poprvé za celou dobu ranila.

Bylo mi to jedno. „A mohl bys taky trochu ztlumit to světlo? Bolí mě z něj hlava."

„Není to jedno," snažil se duch dál, ale nedíval se na mě. Ztlumil světlo o několik řádů a znovu mě vzal za ruku. „Není to jedno," řekl tiše, „měli bychom vyrazit."

Pak už jsem byla jiná. Přestala jsem to brát vážně. Smála jsem se duchovi letošních Vánoc. A tím myslím, že jsem se mu otevřeně smála – jeho hloupé zelené róbě i věnci na hlavě. Dělala jsem si legraci i z jeho vousů. Pak jsem se posmívala všem spolužákům ze střední, když se mi snažil ukázat, co si o mně povídají. Stejně jsem to všechno tak nějak tušila. V hloubi duše jsem to věděla – lidi mě

nesnášeli. Jen na mě žárlili, říkala jsem si. Nezáleželo na nich, záleží jenom na mně.

Potom mi duch ukazoval, jak si zahrávám s Eleniným životem. Jako bych mohla za to, že je někdo naprosto nemožný. Bylo to jak z nějaké špatné televizní show. Elena, jak se snaží, aby mi vyhověla. Jak mi vaří, žehlí, uklízí celý dům. A pak se objevila její roztomilá dcerka Nika, jak se jí stalo něco strašného. A že za to všechno prý můžu já. Je to jen sen, opakovala jsem si pořád dokola. Pitomý sen na základě pitomého vánočního filmu, který jsem viděla jako dítě. A tak jsem se dál smála, ušklíbala a protáčela oči.

Nakonec se objevil poslední duch. Měl na hlavě kapuci, takže jsem mu neviděla do tváře. Nemluvil. Jen ukazoval dlouhými kostnatými prsty. Nesmála jsem se mu, protože byl tak trochu děsivý, ale ani jsem mu nevěřila, když mi ukazoval budoucnost. Jak brzo zemřu. Dokonce ani když mě vzal na Westwoodský hřbitov, kde byl bílý mramorový náhrobek s mým jménem, odmítala jsem ho brát vážně.

„Na nic víc se nezmůžete?“ zeptala jsem se a hlas se mi zachvěl jen nepatrně. „To je teda hodně béčkový film. Já jsem totiž něco jako hollywoodská smetánka, víte – máma byla slavná televizní herečka a táta je režisér, takže tomu rozumím. A tohle všechno je zjevně dost nepovedená inscenace.“

Duch rozevřel plášť. Uvnitř jsem viděla jen temno, jako by v něm nebylo nic jen prázdnota. Bez varování mě ta prázdnota pohltila. Přestala jsem cítit chodidla. Pak nohy. Prsty. Paže. Obličej. Zničehonic jsem cítila strašlivý tlak na prsou, jako by mi plíce stlačovala nějaká ohromná síla. Cítila jsem, jak se srdce snaží dál pumpovat, ale je čím dál pomalejší, pomalejší a pomalejší, až….

Takhle vypadá smrt, proběhlo mi hlavou, *tahle… nicota.*

Nemohla jsem se pohnout. Nemohla jsem volat o pomoc. Nemohla jsem ani mrknout. Duch mě objal kostnatými pažemi, až mi tělem projel mráz i oheň zároveň, a potom byla jen tma.

Ta ale trvala jen pár vteřin. Vzápětí jsem se s trhnutím probudila. Lapala jsem po dechu a svírala sloupek postele. Mé vlastní postele. Byla jsem ve svém pokoji. Světlo pronikalo záclonami a za nimi se jako vždy pohupovala ve vánku palma.

Byla jsem doma.

Někde v domě jsem slyšela Elenu, jak si pohvizduje nějakou vánoční písničku.

Zašátrala jsem po mobilu. Bylo přesně devět ráno, 25. prosince. 20 stupňů, slunečno. Položila jsem si ruku na prsa a ucítila, jak mi srdce pravidelně bije.

„No teda, panebože," zasmála jsem se, „to byl nejstrašnější sen všech snů."

Protáhla jsem se. Zakručelo mi v žaludku.

„Eleno!" zakřičela jsem. „Kde mám ty palačinky?"

Nikomu jsem nepopřála šťastné a veselé Vánoce. Ploužila jsem se po domě v pyžamu, dívala se na televizi a nechala si od Eleny nalakovat nehty na nohou. Když mi zavolal táta, promluvila jsem s ním sotva dvě slova. Dala jsem na Instagram nějaké fotky, napsala textovky svým takzvaným kamarádům a trochu jsem nakupovala přes internet. Jen pro sebe. A celý ten znepokojivý sen o Yvonne a všech těch vánočních duchách jsem se snažila vytěsnit.

Takže abych to shrnula – nijak jsem svůj život nepřehodnotila. Nezměnila jsem se.

O šest dní později se v LA prudce ochladilo. V noci padal mrznoucí déšť. Z něj se na budově číslo 8 na Wilshire Boulevard v Beverly Hills utvořil malý rampouch. A přesně tam jsem v úterý ráno 31. prosince šla na hodinu jógy.

Přesně v 8:58 se rampouch ulomil. Jak padal dolů, odrazil se od něj paprsek slunce, který na okamžik oslepil cyklistu. Ten vjel přímo do silnice, takže jeden z hollywoodských turistických doubledeckerů musel uhnout do vedlejšího pruhu. Lidi v něm křičeli a nadáva-

li. A v tomhle pruhu zrovna jelo stříbrné Bentley Continental GT. Řídila ho slavná herečka, s kterou můj táta už třikrát něco natáčel. Měla trochu kocovinu a taky si právě s někým povídala po telefonu, a tak strhla volant na chodník přesně v ten okamžik, kdy jsem já, Holly Chaseová, vyšla ze studia.

V 8:59 jsem ležela na chodníku a kolem mě se vytvářel dav lidí. *Tohle znám,* pomyslela jsem si, *to už jsem zažila.* Vzpomněla jsem si na duchy. A konečně jsem uvěřila, že to možná všechno bylo skutečné. Jenže už bylo pozdě.

V 9:00 jsem totiž byla mrtvá.

Když jsem se vzbudila, tentokrát jsem nepoznávala, kde jsem. Rychle mi došlo, že to rozhodně není nemocnice. Ležela jsem na podivně tvarované pohovce potažené zeleným sametem a nohy jsem měla přikryté háčkovanou dečkou. Posadila jsem se. Bylo divné, že jsem nebyla zraněná. Ta příšerná bolest, kterou jsem cítila, jak jsem ležela na chodníku, byla pryč. Zlomené kosti byly zase vcelku a všechna krev mi opět kolovala tělem tak, jak správně měla. Na sobě jsme pořád měla kalhoty na jógu a tílko, ale jiné, než když mě srazilo to auto – tohle oblečení bylo zářivě bílé.

Opatrně jsem se postavila a rozhlédla. Zjevně jsem byla v nějaké kanceláři, přestože vybavení bylo naprosto příšerné. Celou jednu stěnu zakrývala prosklená knihovna s řadami starých knížek. Na podlaze byl položený černý koberec s květinovým vzorem, na kterém se střídala červená, růžová a modrá barva a který byste nejspíš našli v nějakém postarším hotelu. V rohu bublal barel s vodou. U protější stěny stál zjevně starožitný mahagonový stůl s lehce skloněnou deskou, na které byl počítač, několik kupiček papírů a složek a hrnek plný čerstvě ořezaných tužek. V rohu stálo ošuntělé kožené křeslo a stolek se staromódním přehrávačem. Přešla jsem ke stolku a podívala se na lesklou desku v gramofonu.

Jen pro vás, stálo tam. *The Beatles Christmas Album. 1970. Zdarma pro členy fanklubu Beatles.*

Ble, Vánoce, mám jich po krk, až se mi z nich chce zvracet, proběhlo mi hlavou.

Došla jsem k oknu na ulici. Chvíli jsem zápasila se závěsy, ale nakonec se mi je podařilo odtáhnout. A pak jsem – myslím celkem pochopitelně – zalapala po dechu. Za oknem nebyly žádné palmy. Ani nekonečně modrá obloha. Žádný oceán. Žádné vily zaplavené sluncem ani třpytivé hladiny bazénů.

Nebyla jsem v Kalifornii.

Z okna byla vidět jen další vysoká budova. Samá okna. Přistoupila jsem blíž. Nebe bylo zažloutle šedivé, přestože byla noc. Lehce sněžilo. Na parapetu ležela vrstva špinavého sněhu. O stovky metrů pode mnou byly vidět řady červených a bílých světel aut, jak se pomalu sunou ulicemi.

Okamžitě jsem pochopila, kde to jsem. New York. Byla jsem tu dvakrát na módních přehlídkách, a pokaždé jsem to tu nesnášela, i když jako blázen do módy jsem to tu měla milovat. Tehdy jsem si ale myslela, že New York je naprostý opak L. A. Špinavý. Přelidněný. Nechutný.

U dveří za mnou se ozvalo zapípání, jak se otevřel zámek. Do místnosti vstoupil muž. Byl starý asi jako můj otec a měl zplihlé hnědé vlasy a bradku. Oblečený byl v hnědém oblekovém saku se záplatami na loktech. Panebože.

„Havishamová," přivítal mě mile s anglickým přízvukem. „Moc rád tě osobně poznávám. No, to asi není přesné vyjádření, ale jsem rád, že se setkáváme."

„Takhle se nejmenuju," začala jsem, „jmenuju se…"

„Já vím. Ale máme tu takovou tradici přejmenovávání lidí podle postav z Dickense. Takový interní vtip. A pro tebe jsem vybral Havishamovou. To je docela prima, ne? Holly Havishamová."

No dobře. Párkrát jsem zamrkala. „Kdo… kdo jste?“

„Ach, oficiálně pan Sikes,“ odpověděl, jako by to všechno vysvětlovalo. „Všichni mi tu ale říkají Boz.“

Držel v ruce papírové desky, které si přehodil do podpaží, aby mi mohl potřást rukou. Všimla jsem si, že z boku je na deskách černým písmem napsáno HAVISHAMOVÁ. To jméno se mi nelíbilo. Navíc jsem začínala mít pocit, že se mi podlamují kolena. Došlo mi totiž něco dost nepříjemného.

„Jsem… mrtvá?“ zašeptala jsem.

„Ano.“ Neznělo to, jako by ho to kdovíjak vzalo. „A ne.“

Zírala jsem na něj. „Co tím myslíte?“

„Znamená to,“ odpověděl věcně, „že dokud budeš pracovat pro nás, ať už jakkoli dlouho, jsi dál z masa a kostí a ne duch. Jsi naživu. Ale pro všechny mimo naši společnost jsi vlastně mrtvá. Dočista mrtvá.“

„Asi si potřebuju sednout,“ hlesla jsem.

Dovedl mě zpátky k pohovce a pak mi podal kelímek s vodou. Trochu jsem upila.

„Tohle se mi zdá?“ zeptala jsem se s nadějí.

„Ne, obávám se, že tě žádné probuzení nečeká.“

„Říkal jste, že… pro vás budu pracovat?“

„Ano, moje milá,“ usmál se, „vítej na projektu Skruž.“

○ PĚT LET POZDĚJI

Kapitola 2

Dvacet babek, že to pak řekne," zahlásil Marty.

„To těžko," opáčil Grant.

„Tak proč na to nevsadíš prachy, ty hlavoune?"

Grant vytáhl peněženku. „Tak jo. Ale musí to říct přesně."

„Nebo takovou přesnou moderní verzi," upřesňoval Marty. „Jasně že neřekne ‚Požehnej nám Pán Bůh.' Je dvacáté první století."

Kolem mě jsou samí pitomci, pomyslela jsem si. Tihle dva byli jak dvojčata, i když Grant byl černoch a Marty Korejec. Ani jeden se neuměl oblíkat a zřejmě si předsevzali, že mi zkazí den. Blbý a blbější. Ach panebože.

„Podvodníku," ozval se Grant, „o moderní verzi jsi předtím nic neříkal."

Marty si založil ruce přes svůj hubený hrudník. „Vyhrávám, jestli řekne ‚Bůh' nebo ‚požehnej', ok?"

„Dobře," zakřenil se Grant. „Já se s tebou zase vsadím, že té rodině koupí krocana."

„Je vegetariánka," připomněl mu Marty.

„Vsadíš se, nebo ne?" poklepal si Grant na hodinky. „Čas běží."

„Žádnýho krocana nekoupí. Myslí si, že to je vražda."

Zadívala jsem se zpátky na monitory, které pokrývaly celou stěnu zasedačky. Současný Skruž, číslo 172, se právě probudil ve vlastní ložnici. Byla to starší žena, živá a zdravá.

Všichni se naklonili dopředu, aby viděli, co udělá.

Chvilku tam jen tak stála ve své hedvábné noční košili (*staří lidé by vážně neměli nosit hedvábí*, pomyslela jsem si) a rozhlížela se okolo sebe.

A pak: „Ještě není pozdě," zašeptala a v očích se jí objevily slzy. „Ještě není pozdě. Ještě můžu všechno napravit."

„Bingo!" vykřikl nějaký blbec vepředu. „Je tady jedna napravená, lidi."

Všichni začali tleskat. V uchu mi zabrnělo sluchátko, jak tu bylo tolik hluku, a tak jsem ho vytáhla a nechala viset na rameni. Nálada se jednoznačně zvedla. Jestli se naše Skružka opravdu změní (a to se ještě uvidí, řekla bych, ale tohle byl rozhodně první krok), pak si můžeme gratulovat k úspěchu. V zasedačce už se začínalo ťukat šampaňským.

„Ne, díky," řekla jsem nějaké nové holčině z účtárny, která mi nabízela skleničku. Letos jsem se ani nenamáhala propašovat nějaký alkohol. Podle Boze jsem technicky vzato byla pořád ještě teenager, takže takhle část oslav se mě netýkala. „Pravdou je, že stárnutí je z velké části o životních zkušenostech," říkal mi Boz vždycky, když jsem se s ním hádala, „ale taky to je o fyziognomii – a v tomto ohledu jsi stále ještě sedmnáctiletá dívka."

A zjevně jsem tak měla zůstat navždycky.

„Mimochodem skvělá práce," řekla mi ještě ta holčina.

„Díky," odpověděla jsem, ale to už se bavila s někým jiným.

V tuhle chvíli jsem si vždycky připadala divně. Všichni mě tu znali jako Ducha minulých Vánoc. Říkali mi Lampa. Jenže jsem nevědě-

la, kolik z nich taky ví, že to není tak dávno, kdy jsem to byla já, na koho se dívali.

Nepovedená Skružka.

Současná Skružka právě tančila po pokoji jako nějaká školačka z radosti, že je naživu. Nadšení ji proměnilo v někoho, koho bych ani já, přestože jsem měsíce strávila v její hlavě, nepoznala, kdybych ji potkala na ulici. Už teď vypadala jako úplně jiný člověk.

Nesmysl. Lidi se nemění, prohlásila věcně má vnitřní Yvonne. *Lidi jsou takoví, jací jsou. Jediné, co se mění, je to, jak chtějí, abychom je viděli.*

Bolely mě nohy. Nejradši bych utekla do šatny, odlíčila se a sbalila kostým do čistírny, ale Boz trval na tom, aby všichni, od nejobyčejnějších analytiků přes techniky (jako Grant a Marty) až po velké hráče (já a ostatní Duchové), zůstávali až do konce. Připadalo mi to teda dost pokrytecké, protože tím pádem nutil všechny své zaměstnance pracovat o Vánocích. Nikdo se ale s Bozem nehádal.

A když už mluvíme o našem báječném panu Sikesovi, tak si konečně všiml, že se mu tady rozjíždějí sázky. To bylo taky proti jeho pravidlům.

„Nesázíme se o ně," říkal právě vážně Martymu. „Tohle není hra, mladý muži."

Marty vypadal zaskočeně. „Nesázím se o nic zásadního, jen o takové drobnosti. Aby to mělo šťávu."

„Žádné sázení," zopakoval Boz.

Kazisvět.

Na monitorech bylo vidět, že Skružka 172 (jejíž pravé jméno bylo Elizabeth Charlesová, byla to šéfka jedné z největších a nejzkorumpovanějších zdravotních pojišťoven v zemi) právě telefonuje. „Šťastné a veselé Vánoce!" vykřikovala neustále. „Šťastné a veselé!"

Pak znovu vytočila nějaké číslo a objednala pro rodinu Brownových (naši letošní Škrábkovi) ohromného krocana.

Marty potají podal Grantovi dvacku.

Dívali jsme se dál, jak během dopoledne Skružka 172 jela osobně navštívit Brownovy, aby jim oznámila, že pojišťovna nakonec pokryje všechny náklady na léčbu jejich syna Todda. To už u monitorů všichni posmrkávali. Teda všichni kromě mě. Nikdy jsem moc nebrečela. Zničilo by mi to make-up.

„Děkuju vám," zašeptal chlapec na monitorech, „Bůh vám požehnej, paní Charlesová."

Grant předal dvacku zase zpátky Martymu.

Obrazovky potemněly.

„Dobrá práce." Boz přešel dopředu. „Pracovali jsme jako dobře namazaný stroj. Takže svět je dnes díky nám o něco lepší místo. A všem také šťastné a veselé Vánoce."

Místnost se naplnila sborovým voláním šťastných a veselých. Dokonce i já jsem ta slova zašeptala.

„Běžte domů a odpočiňte si. Užijte si svátky," pokračoval Boz, „a já se na vás budu těšit příští rok, abychom se vrhli na Skruže 173."

Lidi se začali rozcházet. Taky jsem vyrazila ke dveřím.

„Havishamová," zavolal na mě Boz, „než odejdeš, rád bych s tebou mluvil ve své kanceláři, prosím."

„Teď?" povzdychla jsem si.

„Můžeš se nejdřív převléct," oznámil mi milostivě, „jen se za mnou zastav, než odejdeš."

Povzdychla jsem si ještě jednou. „Ok." Otočila jsem se a ploužila se k šatně.

V chodbě jsem narazila na Davea – Ducha letošních Vánoc. Už si sundal róbu i věnec z hlavy, ale pořád mi připomínal veselého zeleného obra z obalů na zeleninu. Dave měřil určitě přes dvě stě deset centimetrů, nosil vousy a zřejmě zemřel, když mu bylo ke čtyřicítce. Pokaždé když jsem se na něj podívala, jsem musela myslet na to, že jsem se k němu jako Skružka měla chovat líp. Dobře věděl, kdo jsem, ale za celých pět let mi nikdy nedal najevo, že bych byla cokoli

jiného než důležitá součást téhle společnosti. Dave ztělesňoval definici hodného chlapa. Což mě nutilo přemítat nad tím, jak se ocitl tady. Za co si odpykával trest?

„Je to dobře," řekl.

Nejdřív jsem si nebyla jistá, že vůbec mluví na mě. „Cože?"

Zastavil se před svou šatnou, na které byla cedulka *Copperfield*, a trochu nepřítomně se usmál. „Je dobře, že tady pracuješ. Je to dobře."

Pro vaši informaci – Dave umí číst myšlenky. Je to součást jeho práce. Většinou tuhle schopnost vypíná, nejspíš ze slušnosti, ale o Vánocích ho to vždycky přemůže.

„Pomáháme lidem," pokračoval, „měníme svět k lepšímu."

„Jo, já vím." To bylo naše motto.

„A jen bych chtěl říct, že s tebou pracuju rád, Holly."

„Díky."

„Bude mi to chybět."

Tak to bylo dost divné. Nevím, proč to říkal, ale než jsem se stačila zeptat, vešel do šatny a zavřel dveře.

Převlékla jsem se do normálního oblečení a šla za Bozem. Když jsem vešla do kanceláře, stál u okna a díval se na město. Za sklem tančily ohromné bílé nadýchané vločky. Boz New York prostě miloval. Miloval světla na Times Square i mumraj na Broadwayi. Miloval metro i stánky s hot dogy, troubící auta a davy proudící po ulicích. Miloval dokonce i zimu. Pořád o tom mluvil.

Nervózně jsem zaklepala na dveře.

„Ach, Havishamová, pojď dál," řekl. „Je tu někdo, s kým bych tě rád seznámil."

Ještě jsem neudělala ani dva kroky, když ke mně přiskočila nějaká holka. Nejdřív jsem si myslela, že mě chce buď uhodit, nebo obejmout. Každopádně jsem radši ustoupila zpátky.

„No teda," vydechla dívka, „ty jsi Duch minulých Vánoc."

„Jo, to jsem já," přikývla jsem.

„Havishamová, tohle je Dorritka," promluvil Boz, „studuje druhý ročník na newyorské univerzitě. To je úžasné, viď?"

Ta holka nevypadala víc jak na patnáct. Měla na sobě totiž zelený svetr s ledním medvědem, platinově odbarvené vlasy si stáhla do takového rádoby rozcuchaného culíku a skoro přes celý obličej měla fialové brýle – a nebylo to zrovna hipstersky povedené.

„No teda," cvrlikala, „jsi asi ta největší celebrita, jakou jsem kdy v životě potkala. No, jednou jsem teda viděla v Central Parku Taylor Swift, ale nesetkaly jsme se."

Boz si odkašlal. Projekt Skruž nebylo místo pro fankluby. Boz nikdy nikomu mimo společnost nedovoloval sledovat, co se u nás děje. „Dorrit," ozval se rozpačitě a zcela ignoroval můj tázavý pohled, „slavná je její práce, ne Havishamová osobně. Holly je s námi teprve krátce."

Tak díky, pomyslela jsem si, *fakt dík.*

„Jak dlouho to je, Holly? Čtyři roky?" zeptal se.

„Pět."

„Jistě, pět."

„No teda," řekla zase ta holka, „pět let jako Duch minulých Vánoc. To je prostě – no teda, úžasný!"

Nevím, kolik těch jejích výkřiků nadšení ještě snesu.

„S Duchem minulých Vánoc jsem se chtěla setkat od chvíle, kdy jsem se o tomhle projektu dozvěděla," pokračovala dál, „je to mimochodem naprosto úžasný, co tady děláte, takový vznešený. Měníte svět k lepšímu."

„Jak ses o našem projektu vůbec dozvěděla?" zeptala jsem se obezřetně.

„Dorrit je naše nová stážistka," odpověděl za ni Boz.

Zamračila jsem se. Nikdy jsme žádné stážisty neměli. Projekt Skruž

nebyla společnost, která by nabírala lidi běžnými cestami. Ze zjevných důvodů. Ne že by všichni zaměstnanci byli mrtví – to jsem byla jen já a ostatní Duchové a nejspíš taky Boz, ale ten o tom nikdy nemluvil, ale i tak to byla super tajná práce, na kterou byli najímáni lidi s největší obezřetností. Dokonce se tu vtipkovalo, že je těžší dostat se k projektu Skruž než do FBI. Nábor zahrnoval i Blackpoola, který viděl do budoucnosti, velmi důkladné testy, pohovory a neskutečné množství smluv o mlčenlivosti.

„Rozhodl jsem se, že Dorrit bude tvoje asistentka," pokračoval Boz.

Dívka přidušeně zavýskla.

Já jsem otevřela pusu úžasem.

„Ale… nikdy jsem asistentku neměla."

„Ještě nikdy jsi asistentku neměla, až teď," opravil mě vesele Boz.

Dorritin úsměv by rozzářil celou galaxii.

„Žádnou asistentku nepotřebuju," bránila jsem se.

„Vím, že ne," přisvědčil Boz, „ale říkal jsem si, že bys možná ocenila někoho vedle sebe. Takový čerstvý vítr. Někoho, kdo by ti pomáhal, s kým bys mohla konzultovat svoje nápady, kdo by se o tebe trochu staral a věnoval ti pozornost."

To ve mně spustilo všechny poplašné systémy, jenže Boz měl v očích takový ten šílený svit, který už jsem párkrát viděla. Nikdy se to teda neobrátilo v nic dobrého. Pro mě.

Nicméně jsem se rozhodla, že půjdu s proudem.

„Hm... tak super," natáhla jsem ruku, abych si s ní potřásla. „Vítej na palubě, Dorrit," dokončila jsem rádoby jako Boz.

Dívka se v zásadě rozpustila. „Děkuju, slečno Havishamová," řekla a pumpovala mi rukou jak zběsilá, „nezklamu vás, slečno Havishamová, slibuju. Děkuju. Děkuju moc."

Najednou mi před očima vyvstal výjev z její minulosti. Někdy se mi to stávalo, když jsem se někoho dotkla. Podobně jako Dave slyšel

přítomnost a Blackpool viděl do budoucnosti, já cítila minulost. Teď jsem cítila, jaká Dorrit byla jako batole. Ležela schoulená v postýlce v temném pokoji, byla vzhůru a na něco čekala.

Najednou se rozsvítilo. Ozval se tichý mužský hlas: *Tak pojď, zlatíčko, už je ráno.*

Už jsou Vánoce? zeptala se.

Pitomý Vánoce. Zaťala jsem zuby a vytěsnila její vzpomínky z hlavy. Dovedla jsem ji ke dveřím. „Tak dobře," řekla jsem, „uvidíme se teda později, ano?" Pak jsem jí vytrhla ruku a zavřela dveře přímo před tím jejím roztomilým nosíkem. Otočila jsem se k Bozovi. „Chcete mě zabít?"

„Zapomněla jsi jí popřát šťastné a veselé Vánoce," poznamenal. Seděl u stolu, rovnal nějaké papíry a toužebně se díval na gramofon.

„Nebo možná chcete zabít ji," změnila jsem názor, „myslíte si, že až strávím týden s touhle sluníčkářkou, tak jí utrhnu tu její maličkou blonďatou hlavu. A to já udělám. Přísahám, Bozi, s takovýmhle typem lidí nevycházím zrovna nejlépe."

„Možná že tě překvapí," odpověděl a protivně záhadně se u toho usmíval. „Jen jí prosím dej šanci."

„Dobře. Můžu jít?"

„Ještě jedna věc." Otevřel zásuvku stolu a vyndal z ní zabalenou krabičku jako na prstýnek. „Šťastné a veselé, Havishamová."

Zírala jsem na něj. Nikdy jsme si dárky nedávali, ani jednou za těch pět let. „Já ale… Nic pro vás nemám…"

Zavrtěl hlavou a vtiskl mi balíček do dlaně. „To je v pořádku. Vezmi si to. Otevři to, až dorazíš domů."

„Tak díky." Nevěděla jsem, co na to říct.

„Není zač," odpověděl. „Očekávám tě přesně v jedenáct po letošní dovolené. Kdy to letos vůbec je?"

„Prvního dubna," odpověděla jsem. Boz každý rok vyhlašoval v lednu celofiremní dovolenou. Blackpool pak celý únor a březen hledal

nového Skruže. A potom už jsme byli v práci všichni. V práci na novém Skružovi.

„Samozřejmě prvního dubna," přisvědčil vážně Boz. „Ne abys přišla pozdě."

Nikdy jsem pozdě nepřišla. I když teda nevím, co by se změnilo, kdybych nepřišla na čas.

Metro bylo cestou domů skoro prázdné, kromě několika nechutných vánočních lidiček – milenců, kteří si nemohli pomoct a lezli po sobě, rozzářené rodinky, co jela nejspíš k babičkám, a divného chlapa v kostýmu Santa Clause. Vybrala jsem si sedadlo až vzadu a celou cestu jsem tam seděla s kapucí přetaženou přes hlavu.

Tahle mikina s kapucí byla jedna z velkých výhod práce Ducha minulých Vánoc. Pro běžného pozorovatele vypadala jako obyčejná černá mikina, ale když jsem si ji zapnula až ke krku a přetáhla si kapuci přes hlavu, stala jsem se neviditelnou. Několikrát mi zachránila zadek, když jsem prohledávala Skruží dům. Neměla jsem ji nosit mimo práci, ale brala jsem si ji na sebe pořád. Bylo to prostě pohodlné.

Z Broadwaye 195, kde měl projekt Skruž svoje sídlo, to do centra byly čtyři zastávky. Pak jsem musela dojít tři bloky ke svému bytu. Ještě teda čtyři schodiště, protože tu samozřejmě nebyl výtah. A potom jsem byla doma.

Oficiálně jsem byla mrtvá, takže takové běžné záležitosti jako kreditka byly dost problém, a tak mi nájem platila firma, stejně jako nábytek. Měla jsem tu postel, lampičku, ošklivou, ale pohodlnou pohovku s přehozem, maličký jídelní stůl pro dva (dva jsme tu ale nikdy nebyli, protože jsem sem nikdy nikoho nepozvala), ledničku a sporák, všechny nutné hrnce, pánve a nádobí (ale žádnou myčku), v koupelně pak otlučené umyvadlo a vanu na nožkách se sprchou. Taky jsem každý měsíc dostávala sto dolarů na jídlo a další výdaje.

A to bylo všechno. Jedno sto dolarů. Za to si člověk nekoupí žádné pořádné oblečení. K tomu žádný internet. Ani smartphone. Ani jiné vymoženosti. Musela jsem vystačit s menším množství peněz, než stará Holly utratila za manikúru.

Pracovala jsem pro Skruží firmu skoro rok, než jsem se přestala vytáčet pokaždé, když jsem otevřela dveře svého miniaturního bytu – jako bych vkročila do nějakého hororu včetně příležitostného švába. Jednou jsem se i pokoušela utéct, ale moc daleko jsem se nedostala. Ruce a nohy mě přestaly poslouchat, až jsem se uprostřed letiště zhroutila. Probudila jsem se zpátky na zelené pohovce, kde mi Boz trpělivě vysvětlil (znovu), že mimo Skruží firmu nemám žádný život. Byla jsem u nich, protože to tak chtěli, dokud se nerozhodnou, že už jsem tam dost dlouho. Jinými slovy jsem měla smůlu.

Když jsem dorazila domů, svalila jsem se na pohovku a vzdychla. Tohle jsem nesnášela. Tři měsíce jsem neměla co dělat. Pro zaměstnance to měl být takový bezva bonus – strávit čas s rodinou a přáteli po měsících tvrdé, téměř nepřetržité práce, jenže já jsem žádnou rodinu neměla. Ani přátele. Neměla jsem peníze na nakupování, ani abych si mohla někam vyrazit. Prostě jsem nemohla v zásadě nic.

Deset minut dovolené a já už jsem se nudila.

Přes tenkou stěnu jsem slyšela, jak si sousedka pouští *Život je krásný*. Než máma umřela a do života nám vstoupila Yvonne, tak jsme se na tenhle film vždycky dívali s tátou. Táta ho z nějakého důvodu miloval. A já mu vždycky říkala, že to je ten nejkýčovitější kýč.

„Co by sis přála, Mary?“ ptal se Jimmy Stewart za zdí Donny Reedové. „Chtěla bys měsíc? Stačí slovo a já nahodím laso a stáhnu ho na zem.“

Táta byl nevyléčitelný romantik.

Říkávala jsem mu, že ten film nestojí za nic, ale v duchu jsem ho milovala, zejména ty romantické části, části, ve kterých si George

a Mary nemůžou pomoct a prostě se do sebe zamilují. Taková by měla být láska – nevyhnutelná. Neodolatelná. Napsaná ve hvězdách.

Ne že bych o tom něco věděla.

Nasadila jsem si neviditelnou kapuci a vykradla se na chodbu, abych si půjčila sousedčiny noviny. Chtěla jsem se podívat na filmy. Chtěla jsem se podívat, jestli nehrají nějaký tátův film.

Po mé smrti netočil nic celé dva roky. Pak udělal dva trháky, jeden o robotech a druhý o mimozemšťanech. Nebyla to jeho parketa, ale zřejmě to pomohlo zaplatit účty.

Viděla jsem oba ty filmy asi patnáctkrát. Byly docela dobré, pokud má člověk rád velkolepá dobrodružství plná zářivých barev, strhující hudby a dojemných momentů. Oba měly samozřejmě šťastné konce. Hrdina vyhrál. Padouch prohrál. Konec.

A tak jsem se i teď dívala, jestli není něco nového od Gideona Chase. Nebylo. Vrátila jsem noviny na místo před sousedčiny dveře a šla domů. Chtěla jsem pověsit mikinu na věšák, a vtom jsem v kapse něco nahmatala.

Dárek. Od Boze.

Otevřela jsem ho. V krabičce byly kapesní hodinky – stříbrné a trochu oprýskané. Byly moc krásné, takové starožitné. Pořád šly, ale měly tři hodiny zpoždění.

Staré hodinky. *Divný. Proč by mi Boz dával hodinky?* říkala jsem si.

A když už jsme u toho, proč mi Boz přidělil asistentku?

O co mu jde?

Nejspíš o nic dobrého. Bylo mi to ale dost jedno. Po těch dlouhých pěti letech, pěti Skružích a pěti Štědrých večerech, kdy jsem předváděla pořád stejnou hru, jsem z toho byla jen unavená – pořád stejní lidé, stejné úkoly, stejný scénář, stejné papírování na závěr. A co jsem z toho měla, myslela jsem si, co jsem z téhle pitomé práce kdy měla?

Nic.

Byla to jen práce. Práce, kterou – když budu mít štěstí, že jo – budu dělat ještě další desítky let, jestli ne století. Pořád a pořád dokola. Namydlit, opláchnout a zase znova.

Už před časem mi došlo, že Skruží firma je takové moje osobní peklíčko.

Kapitola 3

Trochu teď přeskočím dopředu. Vynechám tři měsíce, kdy jsem jen v zásadě ležela doma jak lenochod, nebo jsem bezcílně bloumala ulicemi a koukala do výloh na věci, které jsem si nemohla koupit, případně jsem v neviditelné mikině chodila zadarmo do kin, v kterých jsem pak trávila hodiny po tmě s cizími lidmi, kteří ani nevěděli, že tam jsem. Takže se přeneseme do prvního dne, kdy jsem byla zpátky ve Skruží firmě. Moje nová asistentka na mě čekala hned za dveřmi kanceláře. V ruce svírala hrnek kafe.

„Dobré ráno, slečno Havishamová!" zacvrlikala.

No výborně, je to ranní ptáče, proběhlo mi hlavou. Dneska na sobě měla žlutý puntíkovaný svetr, oranžové capri kalhoty a černé balerínky. Vážně by potřebovala zásadní rady ohledně módy.

Vzala jsem si od ní kafe, upila a zase to vyplivla. „Je to studený!"

Popadla hrnek zpátky. „Ježiš, omlouvám se. Čekala jsem tu od devíti. Netušila jsem, že nemusíš přijít až do jedenácti." Naklonila hlavu ke straně jako zvědavé štěně. „Proč můžeš přijít až v jedenáct,

když všichni ostatní tu musí být už v devět? Jestli teda nevadí, že se ptám."

Mohla jsem jí odpovědět po pravdě, že jsem zemřela přesně v devět dopoledne, takže to je okamžik, kdy se moje tělo „resetuje". Někdy o tom skoro nevím, je to jen takový záchvěv, který mnou projede od hlavy až k patě, ale jindy mám pocit, že znovu umírám. Opět cítím ten chlad a temnotu. Vždycky jsem pak chvíli trochu zmatená. Takže jsem během toho radši spala.

Nic z toho jsem ale té protivné blondýně neřekla.

„Pracuju hlavně v noci," vysvětlovala jsem místo toho, „a přes den tu musím být jen kvůli schůzkám svého týmu nebo když má poradu celá firma. Takže dneska až v jedenáct."

Jen přikývla. „V jedenáct. Dobře. A jak si vlastně děláš kafe? Dáváš si cukr? Mlíko?" ptala se. „V kuchyňce jsem myslím viděla i taková ta ochucená sladidla."

„Asi čtyři bloky odsud je taková skvělá kavárnička," odpověděla jsem se zářivým úsměvem. „Dala bych si velké vanilkové latté. Opravdu horké a s plnotučným mlékem."

Asi minutu na mě překvapeně zírala ohromnýma očima přes ty svoje obrovské brýle. Bylo mi jasné, že se chce zeptat, jestli existuje něco jako firemní fond, z kterého by se ta moje objednávka dala zaplatit (neexistuje), ale nechtěla vypadat hloupě.

„Velké vanilkové latté, horké a s plnotučným mlékem," zopakovala.

„Přesně tak." Odhadovala jsem, že mám asi tak tři dny, než na moje kávové objednávky Boz přijde a zatrhne mi to, ale i tak to stálo za to. „Tak jo, utíkej."

Zamrkala. „Utíkej?"

„No do té kavárny." Vzala jsem ji za ramena a vyvedla z kanceláře.

„Ale za chvíli přece začíná schůzka tvého týmu, ne? Nechci o to přijít," bránila se, když jsem ji dál vedla k výtahům.

„Čím dřív půjdeš, tím dřív budeš zpátky." Přivolala jsem výtah. „A jak se vlastně jmenuješ?" zeptala jsem se.

Zaváhala. Chvilku to vypadalo, jako by si nemohla vzpomenout. „Ehm, Dorritka?"

„Ale ne, nemyslím to pitomé jméno, co ti dal Boz, ale jak se doopravdy jmenuješ."

„Stephanie," vykoktala, „kamarádi mi říkají Steph."

Dveře výtahu se s cinknutím otevřely. Vešla dovnitř a já jí zamávala. Zamávala mi taky, ale vypadala trochu jako hromádka neštěstí.

„Tak zatím, Stephanie."

Dveře se zavřely.

Usmála jsem se a vyrazila k zasedačce B, kde měla právě začít porada našeho týmu. Bez ní. Přesně jak jsem chtěla.

„Hele, viděla jsi tu novou babu?" zeptal se mě Marty dřív, než jsem vůbec stačila pozdravit a usadit se na svém místě v čele stolu. „Kdo to je?"

Přejela jsem si rukou přes obličej a prudce vydechla. „Marty, když mluvíš o ženách, nepoužívej slovo *baba*, zní to urážlivě."

„Jo, má úplnou pravdu," přidal se Grant a otočil se ke mně: „Kdo to ale je?"

Doufala jsem, že tohle téma přeskočíme, ale zjevně jsem měla smůlu. „Je to moje nová asistentka."

„Nikdy jsi žádnou asistentku nepotřebovala," poznamenal bystře Marty.

„To jsem taky říkala."

„No, já myslím, že to je super. Dostanou i ostatní Duchové asistentky?" zakřenil se Grant. „Čeká nás v blízké budoucnosti příliv pohledných žen?"

Když o tom tak přemýšlím, tak Dave by asistentku určitě užil. Pořád to vypadalo, že má práce nad hlavu. Asistentku pro Blackpoola

jsem si ale představit neuměla ani ve snu. „Nevím," přiznala jsem, „a dejte už s tím pokoj, jo? Mohli bychom snad začít, ne?" Rozhlédla jsem se po ostatních. Potichu čekali, až začneme. „Jaká byla dovolená?"

Odpovědělo mi několik tichých hlasů, že dobrá.

„Tak to je dobře," řekla jsem a otevřela složku na Skružku 172. „Tak si nejdřív projdeme, jak to minulý rok šlo. Řekla bych, že celkem hladce."

„Jak se jmenuje?" zeptal se Marty.

„Kdo?"

„Tvoje asistentka? A jak to, že tu není? Neměla by ti asistovat?"

„Pro něco jsem ji poslala."

„A jak se jmenuje?" nedal se odbýt Marty. „Ještě jsi nám to neřekla."

„Panebože, Marty, přestaň se už vyptávat!" vykřikla jsem. „Jmenuje se Dorrit."

Všichni se ušklíbli.

„Dorrit? Jako malá Dorritka?" Marty zavrtěl hlavou. „Někdo by měl Bozovi něco říct. Tohle přejmenovávání se mu už nějak vymklo z rukou."

Vzpomněla jsem si, že Martymu přidělil Boz jméno Claypole. Podle nějaké postavy z Olivera Twista.

„Jmenuje se Stephanie. A tím to zakončíme, ano? Budeme pokračovat."

V tu chvíli se dveře zasedačky otevřely a dovnitř vběhla Stephanie. „Jsem tu!" vydechla. Přešla kolem stolu, aby mi podala vysoký bílý kelímek s kartonovým návlekem proti opaření. „Velké vanilkové latté s nízkotučným mlékem. Velmi horké."

Chtěla jsem plnotučné mléko. Ne nízkotučné. Ale co už.

Stephanie se rozhlédla kolem a uviděla, jak na ni všichni zírají. „Ehm," začervenala se, „ahoj."

„Hele, odkdy dostáváš takovýhle parádní kafe?" chtěl vědět Grant.

„Od té doby, co mi ho může asistentka přinést," odpověděla jsem škrobeně. „Posaď se, Stephanie," ukázala jsem na prázdnou židli na druhém konci stolu.

„Ale Boz říkal, že se mám jmenovat…"

„To je jedno, co říkal. Posaď se."

„No teda," řekla téměř bez dechu, když si konečně sedla, „strašně ráda vás všechny poznávám."

Takže teď budu muset samozřejmě ztrácet čas s formálním představováním. „Tak jo. Vítám tě mezi námi, Stephanie. Tohle je můj tým. Každý Duch má svůj. Každý taky máme kódové označení. Mně se říká Lampa, Duch letošních Vánoc je Hodiny a Duch budoucích Vánoc je Kápě. Neptej se proč. To máme od Boze."

„Ahojky," pozdravil ji Marty hlasem, který jsem u něj ještě neslyšela. „Jak se máš? Můžu ti něco donést?"

„Tohle je Marty," vysvětlila jsem. „Dělá do kvantové mechaniky. Taky má v malíčku všechno okolo IT, takže pokud budeš mít někdy problém s počítačem, je ten pravý."

„Přesně tak, jsem pro tebe ten pravý," promluvil Marty znovu tím svým rádoby sexy hlasem. „Rád se ti podívám na pevný disk, kdykoli budeš chtít."

Trapný. Pokračovala jsem dál v představování, aby už nestihl říct nic dalšího. „A tohle je Grant, náš inženýr. Spolu s Kevinem mají na starost všechny přístroje."

„Má paní," Grant pokynul neviditelným kloboukem a Stephanie se na něj usmála.

Protočila jsem oči a pokračovala. „Tohle je Thomas, Larry a Lin, pracují ve výzkumu a rozvoji." Všichni zdvořile mávli. „A to je Tox. Má na starosti NZ a taky je zodpovědná za Jakuba Marleyho."

„Co je NZ?" zeptala se Stephanie.

Marty se naklonil dopředu a zatvářil se tajemně. „Nepozemské záležitosti," zašeptal. „Tam, kde se dějí všechna kouzla."

Její ohromné oči se snad ještě zvětšily. „Ach."

„Takže to jsme my," shrnula jsem, „tým Lampa."

„No teda!" Stephanie vypadala trochu omámeně. Ale možná to je její normální výraz. „Jen bych chtěla říct, že je mi obrovskou ctí, že můžu být součástí vašeho týmu, a že se budu ze všech sil snažit vám pomáhat. Vaše práce je ohromně důležitá. Zachraňujete duše," usmála se. „Jste pro mě něco jako andělé."

„Amen," dokončil Grant.

„Je to pravda," přizvukoval Marty.

Někdo tady zřejmě příliš poslouchal firemní bláboly.

„A jaká máš oprávnění?" zeptala se Tox, protože jí stejně jako mně určitě přišlo divné, že by tahle ne zrovna na první pohled důvěryhodná osoba měla být součástí naší super tajné společnosti. Tox tu pracovala ještě déle než já a asi před dvěma lety ji přesunuli sem k nám nahoru. Takže dobře věděla, jak je to zvláštní – stážista ve Skruží firmě.

„Oprávnění?" zeptala se Stephanie.

„Kolik toho můžeš o naší práci vědět?"

Stephanie se zamračila. „Nevím. Boz mi jen dal tohle." Vytáhla zalaminovanou kartičku. Nahoře měla červeno-zelený pruh.

To nás překvapilo. Na co potřebuje asistentka plné oprávnění? Ani já jsem neměla takováhle privilegia. Moje karta mi umožňovala dostat se pouze tam, kam jsem doopravdy potřebovala, takže jen do kanceláře, zasedaček, transportní a sledovací místnosti. Její karta jí teoreticky umožňovala přístup kamkoli. Nedávalo to smysl.

„Je na tom něco špatného?" zeptala se Stephanie.

„O nic nejde. Budeme pokračovat." Očima jsem přelétla zápisky ve složce. „Během Štědrého večera jsem si všimla, že mezi scénou dva a tři byl nějaký zádrhel."

„Šlo o nečekaný energetický skok na serveru," vysvětlil Grant, „pracuju na tom. Letos se to už nebude opakovat."

Ještě několik minut jsem pokračovala a mluvila o povedených i těch méně povedených záležitostech při představení pro Skružku 172. Pak se Marty rozhodl, že už jsme byli produktivní dostatečně, a naklonil se ke Stephanie: „Až skončíme, tak ti to tu můžu ukázat." Čekala jsem, kdy mu ukápne slina.

„To by bylo super," zacvrlikala Stephanie.

„Pokračujeme," promluvila jsem hlasitěji. „Myslím, že bychom letos mohli…"

„Ví Boz, že si necháváš nosit takovýhle kafe?" zeptal se zamračeně Grant.

„A kdybys někdy chtěla zajít na večeři," pokračoval Marty.

„Já chci taky," řekl Grant.

Vím, kdy to mám vzdát. Stejně byla tahle porada spíš taková formalita, něco jako „vítejte zpátky po dovolené", a už jsem řekla, co jsem potřebovala. Zavřela jsem složku a nuceně se usmála. „Tak jo, můžete jít a uvidíme se všichni ve tři ve sledovací místnosti."

„No teda, to bylo úžasně vzrušující," vyjekla Stephanie, zatímco ostatní se rychle zvedali k odchodu. „Co bude teď?"

„Ehm… Marty ti to tady ukáže," odpověděla jsem.

Marty před ni předstoupil a nabídl jí své hubené rámě, aby ji provedl po kancelářích. Stephanie se zahihňala a společně pak odkráčeli chodbou pryč.

V zasedačce jsem zbyla jen já a Tox. Zhluboka jsem se nadechla a vydechla.

„Steph vypadá mile," prohlásila Tox. Je z našeho týmu nejostřílenější a nikdo si k ní nic nedovolí. Připadalo mi trochu divné, že se jí ta nová holka zjevně docela líbí. Zejména proto, že to je taková otravná nová holka.

„Ale jo, je docela milá. Jen trochu nemastná neslaná," řekla jsem a posbírala si věci.

„Byl by z ní dobrý Duch," prohlásila zamyšleně Tox.

Úplně jsem ztuhla. „Promiň… cože?“

Oči se jí rozevřely doširoka. „Nemyslím místo tebe. Jsi dobrá Lampa, Holly. Rozhodně dostatečná. Jen jsem tím myslela, že by se na to hodila. Vypadá tak nadčasově a čistě. Oblíkni jí bílé šaty, trochu ji nasviť a nejspíš by to dokázala.“

To už jsem měla před očima obrázek Stephanie v mém kostýmu a se zářícím věncem na té její drobné blonďaté hlavičce. Jako by mi někdo vyrazil dech.

Tox totiž měla pravdu.

Ta holka by klidně mohla dělat moji práci.

A možná že to je přesně ten důvod, proč ji přijali, došlo mi.

„Takže mě chcete vyměnit?“ Neobtěžovala jsem se na Bozovy dveře ani zaklepat. Prostě jsem tam vrazila. „Přiznejte to. Jde o tohle? Nová holka celá natěšená, až mě nahradí? Mám ji snad naučit, jak se to dělá? Jestli jo, tak máte smůlu, neudělám to.“

„Taky tě rád vidím, Havishamová,“ odpověděl mi klidně. „Užila sis dovolenou?“

„Nemůžu uvěřit, že mě chcete vyměnit!“ Tuhle práci jsem sice nenáviděla – a to úplně vždycky –, ale dobře jsem věděla, že je to o dost lepší než druhá možnost.

„A tobě by to vadilo, kdybych tě vyměnil?“

Ztěžka jsem polkla. „Jsem dobrá. Nesnažte se mi namluvit, že svoji práci nedělám dobře, Bozi. Vždycky jsem udělala všechno, o co jste mě požádal.“

Z nějakého důvodu se mi chtělo brečet.

„Posaď se, Holly,“ řekl Boz.

Ach Bože. Skoro nikdy mi neříkal Holly. Svezla jsem se do červeného koženého křesla vedle jeho stolu.

„Můžu se ještě zlepšit,“ zašeptala jsem, „prosím, neposílejte mě… ať už je to kamkoli, kam byste mě poslal.“

Vážně se na mě zadíval. „Takže ses konečně začala bát pekla?“

No… jo. Jasně že jsem se bála. Tu temnotu jsem cítila každý den. Viděla jsem Yvonne a její šňůry perel a od té doby jsem se setkala s dalšími pěti Jakuby Marley a každý z nich byl ze svého věčného trestu zdrcený. Duše odsouzená bloudit mezi lidmi po smrti musí napravit to, co mohli učinit a neučinili ke svému štěstí i ke štěstí lidí. Něco takového.

„Uklidni se,“ promluvil Boz, „Dorritka tě nemá nahradit, Holly. Tak to tady nefunguje.“

„Ne?“

Podal mi kapesník.

„Běžně jsou role Duchů obsazovány předchozími účastníky,“ vysvětloval Boz, zatímco jsem v rukou trhala kapesník na kousky. „Tedy těmi, kdo už jsou jaksi po smrti. Jako ty. Takže je pravda, když řekneš, že jsi *Duch minulých Vánoc*, protože jsi doopravdy duch.“

„Jo, akorát že v podstatě jsem spíš něco jako zombie,“ opáčila jsem.

Koutky úst mu zacukaly. „V podstatě ano.“

„Takže Dave a Blackpool jsou taky nenapravení Skruži?“ Dokázala jsem si to představit u Blackpoola, ale u Davea vůbec. Dave by podle mě nebyl schopný doopravdy říct *Pche, hlouposti*, ani kdyby se snažil milion let.

„Blackpool byl Skruž 130,“ odpověděl mi Boz. „Od té doby je zaměstnancem naší společnosti.“

V duchu jsem si to rychle spočítala. Znamenalo to třiačtyřicet let ve Skruží firmě. Čtyřicet tři let. To je jak odsouzení na doživotí. „A Dave?“ Skoro jsem se bála zeptat.

„Copperfield je s námi teprve sedm let,“ odkašlal si Boz. „A obávám se, že nás tento rok opustí a vydá se na své konečné určení. Takže budeme muset najít nového Ducha letošních Vánoc.“

Otevřela jsem pusu a pak ji zase zavřela, aniž bych byla schopná cokoli říct.

„Svoje místo máš zatím jisté, Havishamová." Boz se uchechtl a poplácal mě po rameni. „Ježiš, děvče, měla bys vidět, jak se tváříš."

Snažila jsem se do něj zabodnout naštvaný pohled, ale nepodařilo se mi to. Byla jsem pořád ještě dost vystresovaná. „Takže mě nechcete vyhodit."

„Zatím se nikam chystat nemusíš," usmál se. „Ale je pravda, že jsem Dorritku přijal, protože tvoje výkony se zhoršily."

Natočil ke mně monitor počítače, abych na něj viděla, a pak několikrát kliknul myší. Spustilo se video – záznam z letošního Štědrého večera. Byla jsem tam vidět, jak stojím v celé své zářící kráse před vyděšenou Elizabeth Charlesovou. Boz zesílil zvuk.

„Jak ses sem dostala?" chtěla vědět a tiskla si k prsům peřinu. „Jsi… jedna z duchů, kteří mě mají navštívit?"

„Ano," odpověděla jsem na záznamu. „Jsem Duch minulých Vánoc. A jsem tu, abych ti pomohla," dokončila jsem téměř monotónně.

Boz zastavil video a otočil se ke mně.

„Co? Řekla jsem, co jsem měla," bránila jsem se.

„Zníš znuděně. Letos jsi do toho prostě nedala srdce," řekl Boz.

A co čekal? Nepracuju tady přece dobrovolně. Srdce do toho nikdy nedám.

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Pak si Boz znovu odkašlal a řekl: „Tak to letos zkusíme trochu líp, že ano? Věřím, že sis o dovolené odpočinula. A doufám, že tě ten dárek potěšil."

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, o čem mluví, ale pak jsem si vzpomněla na hodinky, které mi dal k Vánocům. Dala jsem si je ráno do kapsy, kdyby je měl v úmyslu k něčemu použít. Nedokázala jsem je ale přeřídit, aby ukazovaly správný čas. Vyndala jsem je. „Jo, jsou hezké. Díky."

„Myslel jsem, že budeš ráda," vysvětloval, „byly – nebo jsou, měl bych říct – tvého otce."

„Cože?" vyhrkla jsem.

Natáhl ke mně přes stůl ruku a já mu hodinky podala. Opatrně je otevřel a pak mi ukázal věnování, kterého jsem si předtím nevšimla. Bylo tam vyryté. *Pro G, každou vteřinu tě miluji stále víc a víc. S láskou A.*

Gideon a Ariana. Moji rodiče. Naprázdno jsem polkla. „Děkuju."

Vložil mi hodinky zpátky do ruky. „Nemáš vůbec zač."

Několikrát jsem zamrkala, zírala na hodinky v ruce a v duchu si umínila, že bez nich už neudělám ani krok. Nic jiného jsem ze svého bývalého života neměla. Žádnou vzpomínku na tátu kromě jeho filmů. Ani na mámu, neměla jsem ani žádnou starou fotku. Ty hodinky mi najednou byly vším. Sevřela jsem kolem nich prsty a ztěžka polkla, protože jsem měla knedlík v krku. „Omlouvám se, že jsem se loni tak nesnažila. Jen jsem…"

„Nemusíš se omlouvat," přerušil mě, „každý někdy vyhoří."

„I vy?" zavtipkovala jsem. „I velký a mocný Boz?"

„I já, Holly," zasmál se a rukou si promnul bradku.

Zbytek dne jsem přemítala nad slovy o konečném určení a že Dave odejde. Někam jinam. Pryč ze Skruží firmy. Dave tu pro mě byl taková jistota. To, že tu nebude, mi připadalo… neskutečné. Nikdy by mě nenapadlo, že tu je jen o dva roky déle než já. A teď odejde někam jinam. Co Boz myslel tím konečným určením? Co to má být? Ještě když jsme se všichni začali scházet ve sledovací místnosti, snažila jsem se to pochopit.

Malou Dorritku jsem měla od oběda za zadkem. Byla jako blonďatá pijavice. Marty s Grantem se k ní vrhli okamžitě, jakmile vstoupili do zasedačky. Bylo to trapný, jak se kolem ní ochomýtali. Nebyla zase ani tak hezká.

„Tak jak to jde první den?" zeptal se jí Marty a zlehka do ní strčil ramenem jako ubožáci, kteří se tak snaží získat pozornost. Snížil hlas: „Není na tebe Lampa nepříjemná, že ne?"